

РІШЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ *

Якщо митні органи, приймаючи вантажну митну декларацію, віднесли товар до певного коду товарної номенклатури та пропустили товар на митну територію України (після сплати імпортером передбачених законом податків і зборів), то в подальшому вони не мали правових підстав для прийняття податкових повідомлень у зв'язку з виявленням помилки у класифікації товару, зокрема з посиланням на результати камеральної перевірки та на положення підпункту «в» підпункту 4.2.2 п. 4.2 ст. 4 Закону України «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами» (чинного на час виникнення спірних правовідносин)

ПОСТАНОВА Іменем України

18 вересня 2012 р. колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України, розглянувши в порядку письмового провадження справу за позовом фізичної особи-підприємця (далі — ФОП) Особа_1, ФОП Особа_2 до Вінницької регіональної митниці Державної митної служби України (далі — Митниця), третя особа — ФОП Особа_3, про скасування податкових повідомлень, **встановила:**

У квітні 2008 р. ФОП Особа_1 звернулася до суду з позовом про скасування податкових повідомлень Митниці форми «Р»: від 28 жовтня 2007 р. № 85 та № 86; від 12 березня 2008 р. № 16 та № 17. У квітні 2008 р. ФОП Особа_2 звернулася до суду з позовом про скасування податкових повідомлень Митниці форми «Р» від 7 березня 2008 р. № 11 та № 12.

Вінницький окружний адміністративний суд ухвалою від 5 травня 2008 р. справи за зазначеними позовами об'єднав в одне провадження.

Постановою від 10 червня 2008 р. Вінницький окружний адміністративний суд позов задовольнив.

Київський апеляційний адміністративний суд постановою від 15 вересня 2009 р., залишеною без змін ухвалою Вищого адміністративного суду України від 15 березня 2012 р., рі-

шення суду першої інстанції скасував, у позові відмовив.

У заяві про перегляд судових рішень Верховним Судом України з підстави, передбаченої п. 1 ч. 1 ст. 237 КАС, ФОП Особа_1, ФОП Особа_2 просили скасувати ухвалу Вищого адміністративного суду України від 15 березня 2012 р. та прийняти нове рішення про задоволення позову, пославшись на неоднакове застосування касаційним судом підпункту 4.2.1 п. 4.2 ст. 4 Закону від 21 грудня 2000 р. № 2181-III «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами» (чинного на час виникнення спірних правовідносин; далі — Закон № 2181-III), статей 69, 313 МК (чинного на час виникнення спірних правовідносин) у подібних правовідносинах.

На обґрунтування заяви додано ухвали Вищого адміністративного суду України від 18 січня та 16 листопада 2011 р. у справах № К-52075/09 та № К-46865/09 відповідно. У цих справах суд касаційної інстанції, скасовуючи рішення судів апеляційної інстанції та залишаючи в силі рішення судів першої інстанції, виходив із того, що коли митні органи, приймаючи вантажну митну декларацію (далі — ВМД) та пропускаючи товар на митну територію України, погоджувалися з відомостями щодо коду товарної номенклатури, зазначеної імпортером, то відповідно до п. 10.3 ст. 10 Закону від 3 квітня 1997 р. № 168/97-ВР

* Публікується повний текст судового рішення із незначними редакційними правками.

«Про податок на додану вартість» (чинного на час виникнення спірних правовідносин; далі — Закон № 168/97-ВР) та підпункту 4.2.1 п. 4.2 ст. 4 Закону № 2181-III вони не мали правових підстав для прийняття оскаржуваних податкових повідомлень про нарахування податкових зобов'язань у зв'язку з помилковим визначенням коду товарної номенклатури, зокрема, з посиланням на результати камеральних перевірок та на положення підпункту «в» підпункту 4.2.2 п. 4.2 ст. 4 Закону № 2181-III, дія якого, на думку касаційного суду, не поширюється на митні органи.

Заява про перегляд оскаржуваної ухвали Вищого адміністративного суду України підлягає задоволенню з таких підстав.

У справі, що розглядається, касаційний суд, залишаючи без змін рішення суду апеляційної інстанції, виходив із того, що відповідно до ст. 69 МК за наслідками перевірки правильності визначення митної вартості товарів можуть бути донараховані обов'язкові платежі. Таким чином, цей суд дійшов висновку, що оскільки під час проведення камеральних перевірок Митниця виявила грубу методологічну помилку, то вона мала право продовжити здійснення митного контролю, за наслідками якого і було донараховано обов'язкові платежі.

Аналіз наведених рішень суду касаційної інстанції дає підстави вважати, що він неоднаково застосував одні й ті самі норми матеріального права, при цьому у справі, що розглядається, — неправильно.

Суд установив, що ФОП Особа_1, ФОП Особа_2 у жовтні—грудні 2006 р. та в січні 2007 р. здійснювали поставку на територію України багатокомпонентних сумішей (використовуються для годівлі тварин), які були розмитнені за ВМД як «Багатокомпонентні суміші — білково-мінерально-вітамінні добавки» та віднесені за кодом Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності (далі — УКТЗЕД) до 2309909700 «Інші» зі ставкою мита 10 %. За результатами проведених у жовтні 2007 р. та січні 2008 р. перевірок були складені акти камеральних перевірок стану дотримання податкового законодавства України з митної справи: від 16 жовтня 2007 р. та від 29 січня 2008 р. — щодо ФОП Особа_1, від 29 січня 2008 р. — щодо ФОП Особа_2, відповідно до яких згідно з дослідженнями Центрального митного управління лабораторних досліджень та експертної роботи Державної митної служби України та кваліфіка-

ційних рішень відділу номенклатури та класифікації товару Митниці білково-мінерально-вітамінні добавки мають класифікуватися за кодом УКТЗЕД 2309909300 (ставка мита 15 %). Згідно з оскаржуваними податковими повідомленнями Митниці форми «Р» позивачам донараховані митні платежі за поставлений ними товар через його неправильну класифікацію та донараховано штрафні санкції за порушення вимог митного законодавства.

За змістом ст. 313 МК класифікація товарів, тобто віднесення товарів до класифікаційних групвань, зазначених в УКТЗЕД, є виключною компетенцією митних органів.

Незалежно від закінчення операцій митного контролю, оформлення та пропуску товарів і транспортних засобів митний контроль за ними може здійснюватися, якщо є достатні підстави вважати, що мають місце порушення законодавства України чи міжнародного договору України, укладеного в установленому законом порядку, контроль за виконанням яких покладено законом на митні органи. Такий контроль здійснюється на підставі письмового розпорядження керівника митного органу або особи, яка його заміщує (ст. 69 МК).

Аналіз наведених норм свідчить про можливість митного контролю після завершення митного оформлення (за умови обґрунтованої підозри, що під час пропуску товарів і транспортних засобів через митний кордон України було допущено порушення законодавства України та на підставі письмового розпорядження керівника митного органу або особи, яка його заміщує).

Таким чином, якщо митні органи, приймаючи ВМД, віднесли товар до певного коду товарної номенклатури та пропустили товар на митну територію України (після сплати імпортером передбачених законом податків і зборів), то в подальшому вони не мали правових підстав для прийняття податкових повідомлень у зв'язку з виявленням помилки у класифікації товару, зокрема з посиланням на результати камеральної перевірки та на положення підпункту «в» підпункту 4.2.2 п. 4.2 ст. 4 Закону № 2181-III.

Отже, Вищий адміністративний суд України у справі, що розглядається, неправильно застосував норми матеріального права.

З урахуванням зазначеного та відповідно до ч. 2 ст. 243 КАС ухвала Вищого адміністративного суду України від 15 березня 2012 р. підлягає

скасуванню з направленням справи на новий касаційний розгляд.

Керуючись статтями 241—243 КАС, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України **п о с т а н о в и л а**:

Заяву ФОП Особи_1, ФОП Особи_2 задовольнити.

Ухвалу Вищого адміністративного суду України від 15 березня 2012 р. скасувати, справу направити на новий розгляд до суду касаційної інстанції.

Постанова є остаточною і не може бути оскаржена, крім випадку, передбаченого п. 2 ч. 1 ст. 237 КАС.